

"תערוכות בתל-אביב וביפו" / הארץ / 18.4.68 / תע' יחיד / גלריה "יפו העתיקה" /
תל-אביב

התערוכה הנוכחית מייצגת תקופה בציורו של מוקדי, שעד עתה לא הוקדשה לה תערוכה נפרדת לפי מיטב ידיעתי: תקופה המהווה מעבר, או אולי אינטגרציה - תלוי מאיזו זווית מסתכלים - בין ציורו הפיגורטיבי-אקספרסיבי לבין ציורו המופשט, המאוחר יותר. בציורים ניכר המעבר היטב ועיקרו - העתקת המרכז מהאקספרסיבה הפיגורטיבית בעלת הגוון הפיזי, לעבר הטכניקה של מבנה השטחים, תוך שימוש בשכבות דקות ושקופות למחצה שנעשו בתנועות המכחול. עם העניין הגובר במבנה של משיכות המכחול והשכבות הנוצרות על-ידי כך, זונח מוקדי במידה רבה גם את "כאב העולם" האקספרסיוניסטי, שהעלה הדים מסגנונו המאוחר של סוטיין, ועובר ל"ציור לשמו" במידה רבה. יחד עם זאת, מתגנבת - אולי דווקא בגלל הקפדנות והדיוק הצורניים והווירטואוזיות המאפיינת את מוקדי - נימה אלגנטית שיש בה הרבה מהסלוניות. נדמה לי שלא היה בכוונתו של מוקדי ליצור ציור קליל; וייתכן מאוד שהניסיון במקורו היה לשלב את הפיזיות של ציורו הקודמים, תוך העברתם למונחים של ציור מופשט; התוצאה בכל זאת - והדבר נראה בבירור כבר במעבר המיוצג בתערוכה הנוכחית - וירטואוזית, אלגנטית וקלילה.